

ство. Не можяхъ да ни даджтъ никого друго съсъ една по пълна учтивость. Той се показа къмъ насъ съкоги пълень съсъ благосклонность.

Колкото за мене, азъ тръгнхъ отъ Брюнъ, едвамъ можяхъ да си поемамъ душята, и клатеньето на колата умножи толкосъ болъетъта, щото вечеръта пжшкахъ страшно и сѣ ме бѣше страхъ да не ме задуши. Освѣнь това цѣла нощъ имахъ горѣща треска, и сутрината комисарятъ се видеше да се съмнѣва да ли можъ да продължявамъ пхтуванъето до Виена. Азъ го увѣрихъ, че можъ; тръгнхми. Болъетъта се усили; не можяхъ нити да ямъ, нити да пиѣж, нити да приказувамъ.

Пристигнхъ на Виена половинъ-умрѣлъ. Дадохъ ни едно добро жилище у главното управление на полицията; турихъ ме на одъртъ, и проводихъ да викатъ единъ докторъ. Той отреди да ми пуснатъ кръвъ, и азъ осѣцахъ да ми отлекнува. Осемъ дена наредъ намѣето цѣръ държяхъ една строга диета, пихъ много *дижیتالъ*, и се поправихъ. Докторътъ бѣше Г. Сингеръ; той ме гледа като да бѣше единъ приятель.

Гледахъ съсъ нетърпѣнье да тръгнѣ, и отъ туй най много, защото се научихми новината за триѣ дни на Парисъ.

Императорътъ бѣше подписалъ заповѣдъта за освободеньето ни на сжщиятъ день, когато избухваше тая революция. Разумѣва се, той неможеше сега да я повърне назадъ; нѣ позволено бѣше да прѣдположи човѣкъ, че мѣжду тия мжчни обстоятелства за цѣла Европа трѣбуваше да се боѣтъ, у Италия отъ народни движения, и че Австрия не трѣбуваше да мисли, че трѣбува на тоя чясъ да ни остави да се завърнемъ у отечеството си. Добрѣ бѣхми увѣрени, че